

ONDÖRT MÂSUMU

TANIYALIM

2. MÂSUM ,

İMAM ALİ (a.s)

Seyyid Mehdi DADVER

Çeviri

Muhammed MUCAHİDİ - M. Cevad İSLAMİ

ONDÖRT MÂSUMU TANIYALIM

2. MÂSUM , İMAM ALİ (a.s)

Seyyid Mehdi DADVER

Çeviri

Muhammed MUCAHİDİ - M. Cevad İSLAMİ

Dadver, Mehdi, 1318 -

Ondört Mâsumu Taniyalim 2. Mâsum, İmam Ali(a.s)/by Mehdi Dadver; Translated by Muhammed Mucahidi - M. Cevad İslami.- Qum: Ansariyan, 2005.

40 P. Illustrated (Ondört Mâsumu Taniyalim (a.s); 2)

ISBN: 964-438-702-3 (Vol.2)

Orijinal adı: (ع) اشنائی با معصومین - معصوم دوم - حضرت امام علی

1. Ali ibn Abi Talib(a.s), the First Imam, 23 B.H - 40 A.H. - Biography. 2. The Fourteen Infallibles - Biography. I. Mucahidi, Muhammed, Tr. . II. İslami, M. Cevad, Tr. III. Title.

IV. Title: Ondört Masumu Taniyalim; 2.

297.951

BP37.5

زندگانی چهارده معصوم(ع) - (۱-۱۴) ترجمه ترکی استانبولی

معصوم دوم - امام علی(ع)

ONDÖRT MÂSUMU TANIYALIM (1-14)

2. Mâsum - İmam Ali(a.s)

Sayyid Mehdi Dadver

Ceviri: Muhammed Mucahidi - M. Cevad İslami

Yayınlayan: Ensariyan Yayinlari - Kum

1.Baskı. 1372 - 1414 - 1993

2.Baskı. 1384 - 1426 - 2005

Matbaa: Negeen

Tiraj: 1000

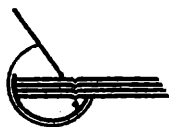
Sayfa Sayisi: 40

Boy: 162x229 mm

ISBN: 964-438-700-7 [14Vol. Set]

ISBN: 964-438-702-3 [Vol.2]

BÜTÜN HAKLARI MAHFUZDUR

ENSARIYAN YAYINLARI

P.O. Box 187

22 SUHEDA CAD. KUM

IRAN ISLAM CUMHURİYETİ

Tel: 0098 251 7741744 Fax: 7742647

Email: ansarian@noornet.net

www.ansariyan.org & www.ansariyan.net

Bismillahirrahmanirrahim

YAYINCININ ÖNSÖZÜ

Allah ile kulları arasındaki bağlar ve ilahi feyizlerin insanlara ulaşmasındaki vasıtalar olan peygamberleri (a.s) ve Allah'ın lütuf ve inayetinin mazharları olan masum imamları (a.s) tanıma, insani kemale eğilimi olan biz nakıs insanlar için bir zorunluluktur. Çünkü ancak onların hayat, siret ve ahlakını bilmekle mutluluk yolunu bulabilir, dünya ve ahiret saadetine erişebiliriz. Elinizde olan bu kitaplar yeni kuşağın okuyup din önderlerimizin hayatlarını örnek edinerek içinde bulunduğumuz madde dünyasının sıkıntıları, sorunları ve ruhi bulanımlarından kurtulması için hazırlanmış ve türkçeye çevrilmiştir.

Bu arada yazarımız hüccet-ül islam seyyid Mehdi AYETULLAHİ (Dadver)ye ve değerli mütercimler sayın Hüccet-ül islam Muhammed MUCAHİDİ ve Hüccet-ül islam M. Cavad İSLAMİ'ye içten teşekkürlerimizi sunar, Allah Teala'dan cümlesinin tevfik ve saadetini dileriz.

Muhammed Tâki ENSARİYAN

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ
مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرِّجْسَ
وَوَطَّأَهُمْ تَطْهِيرًا.

TAKDİM

"Bütün hamdlar alemlerin Rabbine mahsustur. Salat ve Selam onun yaratıklarının en hayırlısı Hz. Muhammed (s.a.v) ve Ehl-i Beytine olsun. Öyle bir ehli Beyt ki, Allah her türlü kötülüğü onlardan giderdi ve onları tertemiz kıldı."

İnsanın eğitiminde, örnek edindiği kişilerin büyük etkisi vardır. Bütün bir insanlık için kendisinde güzel örnekler olan Resulullah (s.a.v) aramızda iki değerli emanet bırakmıştır: Biri kur'an-ı kerim ve diğeri ise Ehl-i Beyt (a.s)dır. Kur'an-ı Kerim bizim için hayat kitabımız, hayat kaynağımız, Ehli Beyt ise bizleri Kur'an'ın emirleri doğrultusunda yönlendiren ameli örneklerimizdir.

Bu yüzden onların hayatını okumak ve bilmek, bütün müslümanlar için özellikle çeşitli entrikalar öz kültüründen, öz değerlerinden uzaklaştırmaya çalışılan yeni kuşak için bir zaruret teşkil etmektedir. Bu zarureti göz önünde bulundurarak değerli araştırmacı yazar Hücet'ül islam vel müslimin Seyyid Mehdi DADVER'in onlarca tarih kitabından faydalanarak çocuklar için kaleme aldığı bu mecmuayı farsçadan türkçeye kazandırdık ki tüm Ehlibeyt dostları bu kitaplardan faydalansınlar.

Bu kitabın hazırlanmasında bizlere yardımcı olan tüm kardeşlerimize teşekkür ederiz. Eğer baskı esnasında bazı hatalar meydana gelmişse, bu hatalardan dolayı özürlerimizi kabul etmenizi, tavsiye ve tenkitlerinizle bizlere yardımcı olmanızı umarız.

Allah cümlemizi Ehli Beyt'in(as) izinden gidenlerden eylesin.

İhlas ile hizmet bizden, tevfik Allah'tandır.

Muhammed MUCAHİDİ

M. Cevad İSLAMİ

DOĞUMU:

Peygamberimizin (s.a.v) hicretinden 23 yıl önce, Receb ayının 13'ünde Cuma günü Ebu Talib ailesinde sadece Mekke'yi değil, tüm dünyayı nura boğan kutlu bir çocuk dünyaya gelmişti.

Bu çocuğun doğumu hakkında, Mekke halkından biri olan "Ku'neb" şöyle diyor: Abbas ile oturmuştuk. Ansızın Esed'in kızı Fatımayı acıdan kıvranarak Kâbe'ye doğru giderken gördük. O şöyle diyordu;

"Ey Allahım! sana ve peygamberine inanırım. Senin emrin ile bu evi bina eden peygambere (yani İbrahim'e a.s) ve bu karnımdaki çocuğun yüzüsuyu hürmetine bu doğumu bana kolaylaştır."

O anda, Allah'ın evinin yarıldığını, onun içeriye girdiğini ve sonra duvarın birbirine yaklaşarak kapandığını gözlerimizle gördük. Hepimiz korkudan titrer bir halde ayağa kalkarak Kâbe'nin kapısını açmak ve kadınlarımızı Fatime'ye yardıma göndermek için süratle Kâbe'ye doğru koştuk. Ama ne kadar uğraştıysak da kapıyı açamadık. Olay çabucak Mekke'ye yayılmış ve herkesi hayretler içinde bırakmıştı. Mekke'nin kadınları Fatımâ ile görüşmek için heyecanla bekliyorlardı. Nihayet "Fatıma" 4 gün sonra Kabe'den kucâğında nurtopu bir çocukla dışarı çıkarken şöyle diyordu:

"Allah, kadınlar arasında beni seçti, kendi evindeyken bana Cennet yemeklerinden ve meyvelerinden gönderdi."

Hz.Fatıma evine doğru giderken etrafını saran kadınların; çocuğun ismini ne koyacaksın? sorularına karşılık şöyle dedi: "Allah'ın haremindedir otururken gaibden "çocuğunun adını Ali koy" diye bir ses duydum."

Evet, bu sözü edilen kişi Ali (as)dır. O yüce şahıs, süt emme çağı ve çocukluk dönemini temiz ve pâk bir şekilde geçirdi. Nitekim, kendisi de "Nehc-ül Belağa"da şöyle demektedir.

"Çocukluk çağında, peygamber beni kucağına oturtur, göğsüne dayar ve yemeği çiğneyerek ağzıma koyardı."

ÇOCUKLUK DÖNEMİ:

Yine Ali(as) bu çağını şöyle açıklıyor; "peygamber (s.a.v) her yıl Hirâ dağına giderdi ve O'nu benden başka kimse görmezdi. İslam'ın daha evlere yayılmadığı sıralarda, sadece peygamber ile eşi hz.Hatice müslüman idiler ve ben vahiy ve risalet nurunu gören, nübüvvetin kokusunu duyan ikinci kişiydim."

Peygamber'in akrabalarını İslam'a davet etmesi için Allah'ın emri nazil olduğunda, Ali (as) peygamberin yakınlarından kırk kişiyi, O Hazretin evine davet etti. Yemek az olduğu halde herkes doymuştu.

Akşam yemeğinden sonra, peygamber, orada bulunanlara hitaben şöyle buyurdu:

"Ey Abdülmuttallib oğulları, Allah bana, sizleri çağırarak, islamı sizlere tanıtmamı emretti. Kim bana yardım eder ve getirdiğim dine iman ederse, benim kardeşim ve halifem olacaktır."

Peygamber (s.a.v) bu isteğini üç kez tekrarladığı halde Ali(as)dan başka hiç kimse O'na cevap vermedi. Hz. peygamber (s.a.v) Hazır bulunanlara hitaben isteğini tekrar ettiği her defasında yerinden ayağa kalkarak hazret'in elinden tutup, ona imânını ilân eden sadece henüz çocuk yaşta olan Ali(as) oldu. İşte bu sırada Hz.peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Bu benim kardeşim ve halifemdir. O'nun sözünü dinleyin ve emirlerine itaat edin."

GENÇLİK DÖNEMİ:

Hız. Ali (as) çocukluk ve bülüğ çağını geride bırakarak kudret ve kuvvet dönemi olan gençlik çağına ulaşmıştı. Tıpkı bir kelebeğin mumun etrafında dönmesi gibi Hz.Ali'de Hz. peygamberimizin (s.a.v) etrafından ayrılmıyor, bileğinin gücünü islamın ve peygamberimizin lehine kullanıyordu.

Örneğin "Huneyn " savaşında müslümanlar yenilip kaçtıklarında, peygamber (s.a.v)in etrafında dönerek O'nun vücudunu koruyan ve düşmanı geriye püskürten sadece Ali (as) idi.

"Hayber" savaşında kafirlerin komutanı olan ve herkesin gücünden ve cesaretinden korktuğu "Merhab'i" yere sermişti, yirmi kişiyle açılıp kapana bilen kapıyı yerinden kaldırarak müslüman

askerlerin üzerinden geçmeleri ve kaleye girmeleri için bir köprü şekline getirmişti.

Ve bunun gibi yüzlerce örnek Hz.Ali'nin imanı ve fedakarlığının açık delillerindendir.

ALİ (A.S)IN FEDAKARLIĞI:

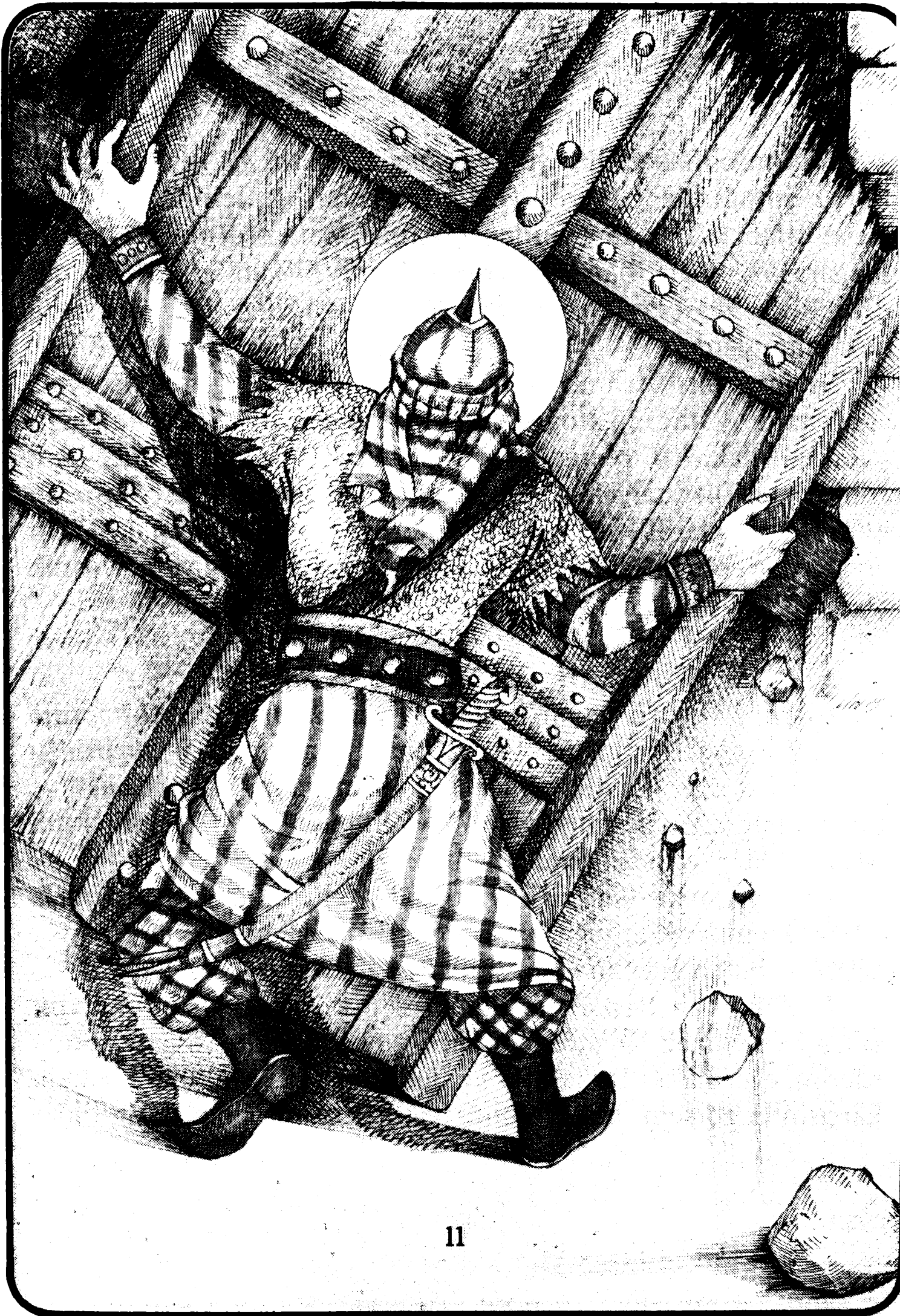
İnsan kendini, çok sevdiği ve canını başkasına feda etmeğe kolayca hazır olmadığı halde, Hz. Ali(as), İslâm'ı ve peygamberi kendisinden daha çok sevdiğinden, canını peygamberine fedâ etmeğe her an için hazırды.

Bu hadise, Mekke müşrikleri'nin kendilerini yenilme tehlikesiyle karşı karşıya görünce toplanarak bu konuda bir karar almak istedikleri zaman başladı.

Hepsi "Dar-un Nedve" denilen yerde buluştular ve uzun bir müzakereden sonra şöyle bir karar aldılar: "Her kabileden bir kişi seçilecek ve bu seçilen kimseler gece vakti peygamber'in evine saldırarak peygamberi öldürecekler. Böylece tüm kâbileler onun kanını dökmeye ortak olduklarından, hiç kimse intikam almağa kalkışamayacaktı."

Onların bu planını Allah (c.c) peygamberine bildirmişti. Ve O'na gece vakti evinden çıkarak Mekke'den hicret etmesini emretmişti. Ancak peygamber (s.a.v) bu hedef için canını feda edecek güvenilir bir sırdaş arıyordu. Bu fedakarlığı üstlenecek Hz.Ali (as)'dan başkası olamazdı.

Bu nedenle peygamber (s.a.v) olayı Hz.Ali (a.s)a anlattı. Bu fedâkâr ve mümin genç, dudağında tebessüm olduğu halde, sevinerek, bu işi gönüllü olarak kabul etmişti.

Akşam olmuş ve her yeri karanlık basmıştı. Ali (as) peygamberin yatağında güvenli ve gönül rahatlığı içinde yatmıştı. Resulullah (s.a.v) de evinden çıkarak Mekke dışındaki "Sevr" mağarasına doğru hareket etmişti. Kureyşli katiller, evi sararak ellerinde kılıçları ve mızrakları olduğu halde saldırıya hazırlanmışlardı.

Saldırı, emri verilmiş ve hepsi yalın kılıçla peygamberin evine saldırarak yatağına doğru hücum etmişlerdi. Ancak ansızın yataktan kalkarak oturan Ali'yi karşılarında bulduklarında. kâtil ruhlu bu kişiler, sarsılmış ve perişan olmuş bir halde peygamberin evinden ayrılarak, süratle süvarilerini peygamberi takip için göndermişlerdi. Fakat uzun bir süre geçmeden yenilgiye uğrayarak ve ümitsizlik içerisinde geri dönmek zorunda kalmışlardı.

ALİ(AS) VE ALLAH YOLUNDA SAVAŞ:

İslam, barış ve hayat dinidir. Ve insanların öldürülmesine karşıdır. Suçsuz bir insanı öldüren kimseye ağır cezalar uyguladığı halde. Ama iç ve dış düşmanlar müslümanlara saldırdığında akıl ve şariat gereğince savunmaya geçmeyi emretmektedir. Bu ise İslami cihadın bölümlerinden biridir.

Hz.peygamber (s.a.v)in savunmaya yönelik bütün savaşlarında Ali (as) temiz ruhlu yiğit bir kişi olarak, peygamberin yanında yer alıyor ve bütün gücünü islam yolunda harcıyordu.

O Allah'tan başka hiç bir şeyden korkmayan mümin bir savaşçı ve yılmaz bir mücahid idi. O şöyle diyordu: "Allah'a yemin ederim, eğer hakkı bir tarafta ve bütün halkıda batıl üzere hakkın karşısında görsem, hak yolunda yalnız başıma kılıç sallarsa, onlar

karşısında direnir, hiç bir kınama ve azarlanmadan korkmam."

ALİ(AS)'IN EĞİTİM TARZI:

"Küfe şehri, islam hükümetinin merkezi idi, ve dünyanın her tarafından halk, bu büyük islami ilim merkezine ilim öğrenmek için gelirdi.

Birgün şehir dışında iki kişi karşılaştı. Bunlardan biri Ali (as), diğeri de O'nu tanımayan bir hristiyan idi. Hristiyan adam, Küfe şehrinin civarındaki bir yere, Ali(as) ise Küfe'ye gidiyordu. Birlikte oldukları sürece sıkılmamak için birlikte sohbet etmeye başladılar. Böylece, yollarının ayrıldığı kavşağa vardıklarında, her biri kendi yoluna devam edecekti. Hristiyan adam Allah'a ısmarladık dedikten sonra yoluna devam etti. Ancak müslüman yoldaşının yolu diğeri yönde olduğu halde kendisine doğru geldiğini görünce durarak "siz Küfe'ye doğru gitmiyormuydunuz?" diye sordu.

Ali (as) "evet"dedi. Hristiyan adam "öyleyse niçin bu yönden geliyorsunuz?"

Bunun üzerine Ali (a.s) şöyle cevap verdi; "seninle biraz yürümek istiyorum. Çünkü peygamberimiz şöyle buyurdu; "iki kişi bir yolu birlikte gittiklerinde, birbirleri üzerinde hak sahibi olurlar. Şimdi senin benim üzerimde hakkın var. Ben bu hakkı eda etmek için, seninle biraz geleceğim. Böylece hakkını dünyada ödemiş olacak ve daha sonra gönül rahatlığıyla kendi yoluna koyulacağım."

Hristiyan adam bu insancıl davranışlarından ve sözlerinden çok hoşlanarak kendi kendine şöyle söylendi: "İslam eğer böyle bir kültürü ve taraftarları olan bir din ise benim de müslüman olmam

gerekir" Daha sonra yoldaşının, islamın rehberi Ali (as) olduğunu öğrenince de şaşkınlığı dahada artan hristiyan, derhal Ali (as)ın huzurunda müslüman oldu.

HZ.ALİ (A.S)'IN KENDİNİ KONTROLÜ:

İnsan, normal ve tabii bir durumda iken kendini daha iyi kontrol edebilir, kötülüklerden ve günahlardan korunarak iradesine hâkim olabilir ama gazap, öfke ve haset hallerinde, insanın hakikatı görmesi ve Allahı hatırlaması artık oldukça zorlaşır. Bu yüzden cinayetlerin çoğu genellikle insanın normal durumdan çıktığında meydana gelmektedir.

Ama kendisini yetiştirmiş, nefsini terbiye etmiş Ali (as) gibi yüce bir insanın davranışları diğer insanlardan farklıdır. O, tüm durumlarda Allah'ın rızasını dikkate alır. Allah için yapılmayan işlerden uzaklaşırdı. Evde, yahut, savaş meydanında olsun, sevinçli anlarında veya sinirli anlarında olsun onun için farketmezdi. Konunun iyi anlaşılması için isterseniz savaş meydanındaki davranışlarına bir göz atalım:

Tüm Medine halkının, şehrin etrafına büyük Hendekler kazarak düşmanın yolunu kapamak için, su ile doldurduğu "Hendek" savaşında Arapların ünlü savaşçısı "Amr bin Abduved" düşman askerleri arasında dolaşarak, kendisiyle savaşacak birisini meydana çağırıyordu. Müslümanlar arasında hiç kimse onun talebine cevap verip savaş alanına gitmeğe cesaret edemiyordu.

Bu sırada Ali (a.s) sağlam ve güçlü adımlarla ilerleyip iman dolu kalbiyle onun karşısına dikilerek şöyle dedi:

"Ey Amr! böyle büyük laflar konuşma! seninle çarpışmak

isteyen birisi karşında duruyor."

Amr, Hz.Ali (a.s)a bakarak şöyle dedi: "Geri dön! seni öldürmek istemem çünkü babanla aramızda dostluk vardı."

Ali (a.s) ona şöyle cevap verdi; "vallahı seni öldürmeği, çok isterim."

Amr sinirlenerek atından indi ve kılıcıyla Ali (a.s)'a doğru ilerleyerek O'na saldırdı. Ancak kılıç şiddetle Ali (a.s)'ın kalkanına carptı. Ve hamlesi böylece boşa gitti.

Daha sonra Ali (a.s) onu bir darbeyele yere serdi, ve öldürmek için göğsüne oturdu ama Amr sinirlenerek Ali (a.s)'ın mübarek yüzüne tükürdü. Ali (a.s) ansızın Amr'ın göğsünden kalktı. Bir müddet meydanda yürüdü. Daha sonra tekrar Amr'a doğru yöneldi. Amr; "böyle bir darbenin ardından; beni bırakmanın ne anlamı var?" diye sordu.

Ali (a.s) şöyle buyurdu; "Ey Amr! ben Allah için kılıç çekerim, kendi nefsim için değil. Seni yerde görüp göğsüne oturduğumda yüzüme tükürdün ve beni sinirlendirdin. Eğer o anda seni öldürseydim sevap kazanamazdım. Çünkü öfkeliydim. Bu yüzden sinirimi yatıştırmak ve işimi Allah için pâk ve ihlâslı yapmak için göğsünün üzerinden kalkarak bir müddet yürüdüm ve kendimi yatıştırdım."

Ali (a.s)'ın şecaatı, sabrı ve nefsine hakimiyeti, Arap pehlivanı Amr üzerinde hayret verici bir etki bırakmıştı. Dost, düşman herkesin dikkati Hz.Ali üzerinde toplanmıştı. Dostların gönlünden tekbir sesleri yükselirken düşmanların gönlünü korku kaplamış ve bu zafer düşmanın yenilgisine ortam hazırlamıştı. Ali (a.s)'ın bu kadar belirleyici gâlibiyeti hakkında peygamber (s.a.v) şöyle

buyurdu;

"Ali'nin Hendek savaşında yaptığı iş ve indirdiği darbenin değeri, Allah katında insanların ve cinlerin ibadetinden daha fazla ve üstündür."

HZ ALİ'NİN MERHAMET VE ŞEFKATİ:

Ali(a.s)'ın savaş meydanlarındaki kahramanlığını, korkusuzluğunu gördük, ancak kahraman ve korkusuz insanın eğer şefkat ve merhameti olmazsa, o kahramanlığın hiç bir değeri olmadığını da bilinmesi gerekir. O, savaş meydanına adım attığında yaralıları, açları ve susuzları gözetir, saldırgan düşmanla savaşarak onları öldürüp, yaralı aç veya susuz bir düşman askerine rastladığında ise onu açlıktan, susuzluktan kurtarır ve yarasını tedavi ederdi.

Düşmanlarıyla kahramanca savaşırdı. Ancak hiç bir zaman düşmanı aç ve susuz öldürmez, evlerini, yuvalarını yıkmazdı. Çünkü O, bu gibi davranışların islâmi olan kişinin şeref ve merhametine aykırı olduğunu biliyordu.

Bu nedenle "Sıffin" savaşında, suyu Muaviye'nin ordusunun elinden almayı başardığı halde, askerlerine suyu serbest bırakmalarını ve Muaviye'nin ordusunun sudan faydanlanmak istediklerinde onlara dokunmamalarını emretmişti.

Ali (a.s)'ın ordusundakiler itiraz ederek şöyle dediler; düşman bizi sudan uzaklaştırmak istedi ve bu işiyle bizi teslim olmaya zorladı. Aynı şeyi biz yaparsak, muhakkak ki muvaffak oluruz ve savaşı biz kazanırız, bu fırsatı değerlendirelim..."

Ali(a.s) cevabında onlara şöyle buyurdu; "Hayır biz düşmanla mertçe savaşıyoruz, bu gibi işleri insani merhamet ve şerefe aykırı biliriz. Eğer onların yaptığı işin aynısını bizde yaparsak onlarla ne farkımız olacak? Biliniz ki tüm işler Allah içindir ve onun emirlerine aykırı davranmamalıyız."

ALİ (A.S)'İN REHBERLİK DÖNEMİNDEKİ DAVRANIŞLARI

1. Halk İle Birlikte:

Ali(a.s) tüm sorunlara rağmen şahsen halkın işlerini görür, halkın ağır meseleleriyle yakından ilgilenir, düşmanı şahsi düşmanlığından dolayı püskürtmezdi. Hatta Beyt-ül maldan onların maaşlarını öderdi. Dostlarına ise dostluklarından dolayı ayrıcalık tanımazdı. Etrafındakilere sürekli olarak halka adaletli ve insaflı bir şekilde davranmalarını emrederdi. Kanuna aykırı olarak yapılan işleri asla affetmezdi.

Örneğin; "Sude" adlı bir kadın hakkını almak için yanına geldiğinde, namaz kılıyordu. Kendisi, namazını çabucak bitirerek gülyüzle: "Ne isteğin var?" diye sordu. "Sude" yaşlı gözlerle vergi memurundan ve onun zulümlerinden şikayet etti.

Hızlı Ali(a.s) namaz kılmak için durduğu yerde ağlayarak şöyle buyurdu." "Allahım! benim onlara senin kullarına zulüm etmelerini emretmediğime sen Şahidsin!" Hemen bir deri parçası alarak memurunu görevden aldığını yazdı ve mektubu ona teslim etmesi için "Sude'ye verdi.

Daha sonra Ali (a.s) şöyle buyurdu; "vallahı, eğer elimde olan bu makamdan mazlum insanların kurtuluşu için faydalanamazsam, zulümlerin önünü alamayarak hakkı uygulayamaz isem, bu makam benim için bu eskimiş ayakkabıdan daha değersiz olacaktır. Bu rehberlik ve halifelik benim için bir hedef değildir. Mahrum ve mazlum halkları bu makamdan faydalanabilecekleri bir şekilde faydalandırmamıdır."

2. Ayrıcalıkların Kaldırılması.

Halk, Ali (a.s)'a biat ederek halifeliğini kabul ettiklerinde minbere çıkarak halka şöyle buyurdu;

"Vallahı Medine'de bir hurma ağacım olduğu sürece kendime Beytülmaldan bir şey almıyacağım".

Kardeşi Akil ayağa kalkarak şöyle dedi; beni Medine'de ki zenciyle eşitmi tutuyorsun? Ali (a.s) şöyle buyurdu;" otur kardeşim, senin o zenciye kıyasla iman ve takvadan başka hiç bir üstünlüğün yoktur. "Ali (a.s) tüm ümmete karşı idaresinde ayrıcalığa yer vermeyeceğini ilân etti.

Yine bir yaz akşamı imam'ın kardeşi Akil, kardeşini evine akşam yemeğine davet etmişti. Ve böylece aylık maaşını artırılması isteğinin kabul edileceğini zannediyordu. Ali (a.s) şöyle buyurdu; "Hazırladığın bu akşam yemeğini nereden getirdin?"

Akil cevabında şöyle dedi; "Ben ve hanımım masraflarımızı azaltarak kalan parayı biriktirip sana iyi bir yemek sunmak istedik."

Bir başka gün Basra valisi, Huneyf'in oğlunun eşraftan birinin sofralarının başına oturduğunu ve fırsat bekleyen kaniçicilerin onun siyasi mevkisinden faydalanabilecekleri haberini aldığında çok kızdı. O'nu yaptığından dolayı azarladı ve şöyle yazdı; "Fakirlerin bulunmadığı, zenginlerin sofrasına oturduğunu duydum. Bilki senin rehberin ve İmamın olan ben, eğer istersem en iyi yemekleri yiyebilirdim. Ama ben bu işi hiç bir zaman yapmadım. Çünkü ülkenin köşe bucağında aç karınla yatanlar olabilir. Ben sizin dünyanızdan sadece hurma ve ekmekten oluşan az bir yemekle sade bir elbiseye kanaat ettim. Siz benim yaptığım gibi yapamazsanız da yolunuzu benden ayırmamağa çalışınız." Hz.Ali (as) bu mektupla onu uyararak, görevini hatırlattı.

İmam (a.s)'ın hayatı baştanbaşa adaletle doludur. Bir gün düşmanı olan Muaviye, O'nun ashabından biri olan "Adiy bin Hâtem" ile karşılaştığında ona şöyle sordu; "Ali'yi hükümet ve halifelîği zamanında nasıl buldun?" O şöyle cevap verdi; "Zorbalar onun hükümetinde zorbalık yapamazlardı, güçsüzler onun adaletinden her zaman faydalanarak ümitsizliğe kapılmazlardı."

Öyleki Ali(a.s)'ın kendisi her zaman şöyle derdi; "Halk beni kendilerine rehber ve halife seçtikleri halde benim onların sorunlarına ve zorluklarına ortak olmam gerekmez mi?"

Yine tarihte de görüldüğü gibi bir gün komutanlar, eski sahabesi olan "İbn-i Abbas" ile birlikte O'nun huzuruna vardıklarında, rehberlerini, ayakkabısını dikerken gördüler. Ali(as) onlara dönerek şöyle buyurdu. "Bu ayakkabının değeri ne kadardır?"

İbni Abbas; "değeri , bir kaç dirhemden fazla etmez." dedi.

Hız.Ali şöyle buyurdu; "yarından itibaren aylığını sana yetecek kadar vereceğim. Çünkü itiraf ettiğine göre biraz tutumlu olarak az para harcayabiliyorsun".

Akil kardeşine, sözlerinden dolayı kızarak, bağırıp çağırmağa başlayınca Hız.Ali (a.s) yanındaki demiri ateşte kızdırarak kardeşinin eline doğru uzattı. Akil "yandım" diye feryat etti. Hız.Ali(a.s) şöyle buyurdu; "Allah Allah! sen, benim yaktığım ateşten korkarak bağırıp çağırıyorsun, nasıl oluyorda kendi rahatlığın için Allah'ın bana hazırladığı azab ateşiyle yanmama razı oluyorsun. Bu mallar halkındır ve ben de onların güvendiği biriyim."

Yine yanında çalışan görevlilerden bazıları O'nun bu tutumundan dolayı kendisine sinirlenerek şöyle dediklerine şahit oluyoruz "Eğer isyan edenlere ve komutanlara biraz daha ayrıcalıklar tanısaydın, yeni kurulan bu islam nizamını daha iyi yöneterek kudret ve adaletle hükümeti idare edebilirdin."

İmam(a.s) cevaben şöyle buyurdu; "Allah Allah! benden islam adına kurulan hükümetin temellerini zulüm ve adaletsizlik üzerine kurmamı mı istiyorsunuz? Vallahi, asla böyle bir şey yapmam! Hatta eğer müslümanların malları kendimin olsa dahi böyle bir şeyi denemem. Halbuki bu mallar halkındır. Ve ben onların itimad ettiği biriyim."

3- Şikayetleri incelemek:

Hazreti Ali(a.s) kendi hükümeti ve rehberliği döneminde, şahsen şikayetleri dinleyerek sorunları çözmeye çalışırdı.

Eğer birinin şikayeti varsa imam'ın yanına rahatça gelerek şikayetini anlatması için, yazın sıcak günlerinde halkın dinlendiği bir duvarın gölgesinde otururdu.

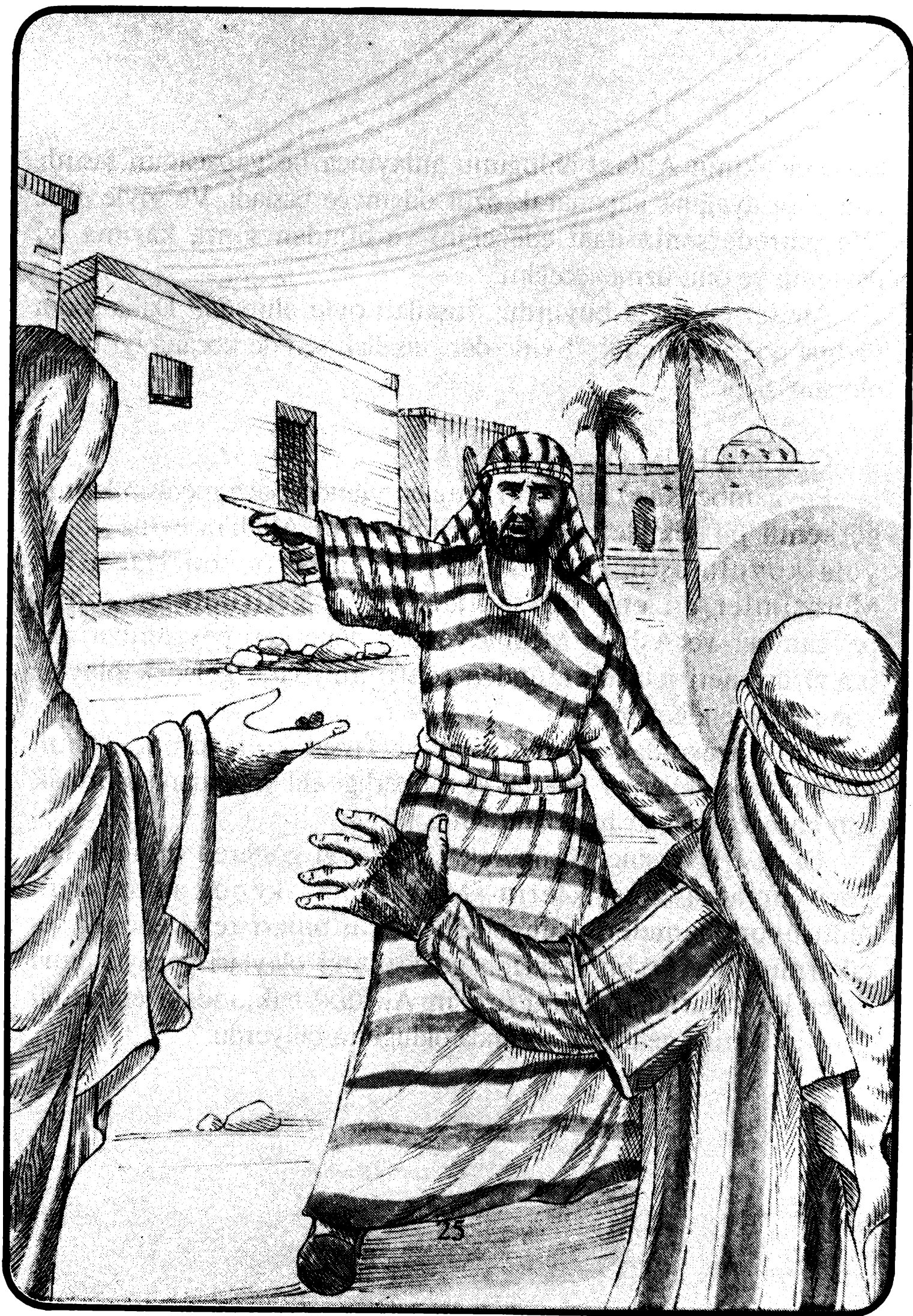
Sıcak günlerden birinde ter dökerek kızgın bir duvarın gölgesine oturmuştu. Perişan ve üzgün bir kadın O'na doğru ilerleyerek; "kocam bana zulmederek bu sıcak havada beni dışarıya attı" dedi ve Hz.Ali(as)'dan bu sorununu halletmesini istedi.

Hz.Ali (a.s) başını öne eğerek şöyle buyurdu; "ey hanım hava çok sıcak, hava serinleyene kadar sabredebilsen iyi olur. O zaman ben seninle birlikte gelerek sorununu halledeceğim." Kadın şöyle dedi; kocamın sinirinin artacağından korkuyorum, Eğer mümkünse çabuk gidelim!

Ali (a.s) kadına şöyle buyurdu; "olur, sen git! ben ardından geleceğim." Ali, (a.s) o kadınla birlikte giderek o gencin evinin kapısını vurdu, dışarıya çıkan evin sahibi, Ali (as)ı tanıyamamıştı, ama karısının o adamı yardıma çağırdığını, anlamıştı.

Ali (a.s) evin sahibine şöyle buyurdu; "Bu hanım, senin O'nu evden kovduğunu söylüyor. Ben sana Allahtan korkmanı ve hanımına iyi davranmanı nasihat etmek için geldim." Kibirli genç Ali(a.s)a kötü sözler söyleyerek şöyle dedi; "Bu durum seni ilgilendirmez. Ben istediğim herşeyi yaparım. Seni de beraberinde getirdiği için vay haline!"

İmam gencin konuşmalarından rahatsız olunca, itiraz ederek sesini yükseltmişti. Genci cezalandırmak için elini kılıcına doğru götürmüştü. İmam'ın sesiyle birlikte halk evlerinden dışarıya çıkmaya başlamış ve halkın gözleri Ali(as)a takılmıştı. Saygıyla ilerleyerek selâm verdiklerinde: Kendini bilmez genç

karşısındakinin Ali(as) olduğunu anlayınca ne yapacağını şasırdı. Ali(as)ın ayağına kapanarak özür dilemeğe başladı. Ve şöyle dedi: "Ne emrederseniz itaat edeceğim ve bundan sonra karıma iyi davranıp ve onu üzmeyeceğim."

Ali(as) ise şöyle buyurdu; "inşallah öyle olursun." Daha sonra kadına doğru dönerek: "Evine dön, inşallah sen de kocana iyi bir eş olursun" dedi.

GADİR-İ HUM OLAYI:

Peygambe (s.a.v) Hicret'in onuncu yılında Hacc merasimlerinin görkemli bir şekilde yerine getirilmesi için Allah'ın evine doğru yola koyulmuştu. Çünkü bu, peygamberin son Haccı idi. Merasimler düzenli bir şekilde yerine getirildikten sonra, peygamber ve Ashabı Medine'ye geri dönerken peygamberimiz (s.a.v) ümmeti için ölümünden sonra meydana gelecek olaylar konusunda endişeliydi.

Halk arasındaki münafıklar ve fırsat kollayanlar, O'nun ölümünü bekleyenler hilafeti ve rehberliği asıl yolundan saptırmak için önceden planlar hazırlamışlardı.

O, dost kisvesine bürünerek O'na saygı gösteren münafıkları görüyor ama müşriklerin "Muhammed kendi adamlarını öldürüyor" demelerini engellemek için onları rezil ederek ses çıkarmıyordu. O, bir taraftan gelecekteki olayları görüyor ama diğer bir taraftan Allah-u (c.c)'in Ali (as) hakkındaki emrettiği görevini yerine getirmek zorunda olduğunu biliyordu.

Ve o görev Ali(as)'ın halifeliği idi ki, onu kendisine halife ve vekil seçerek "peygamber bizi halifelige seçti" diye halkın arasında şaibeler oluşturan fırsatçıların planlarını suya düşürmek mecburiyetindeydi.

Vahiy meleğinin Resulullah (s.a.v)'in ruhuna ve kalbine indirdiği vahyin sesi kulaklarında yankılanıyordu ve Cebrail şöyle vahyediordu: **"büyük bir görevin var, eğer bu görevi yerine getirmezsen risaletinin tebliğini yapmamış olursun. Bilki Allah, seni düşmanların hile ve tuzaklarından koruyacaktır."**

Evet, bu risalet güneşinin vekilliği, velâyet güneşi olmalıydı ki, peygamberin tüm kemâl ve değerine sahip idi. Bu kişi Ali bin Ebitalib den başka kim olabilirdi? O Ali ki peygamber defalarca O'nu halkın arasında överek tanıtıyor şöyle buyuruyordu: **"Ali ümmetimin en bilgelisidir. Ben ilmin şehriyim ve Ali de onun kapısıdır. Kim benim ilmimi öğrenmek istiyor ise Ali'ye baş vursun."**

Bu nedenle Ali(as) minbere çıkarak halka şöyle derdi.

"Ey halk! beni kaybetmeden önce ne isterseniz sorun!" Allah'ın emri gereğince, Rasulullah (s.a.v) Allah'ın buyurduğu şekilde islam dinini kemâle ulaştırmak için Ali(as)'ı halifelige seçme kararı aldı. Ve Gadir günü Allah(c.c)'ın peygamberini kutlayıp müjde vererek:

"Bugün islam dinini kâmil kılarak, sizlere nimetimi tamamladım." dediği gün olarak tarih sayfalarına geçti.

Öyleyse bu, kutsal bir geri dönüş ve çok bereketli bir Hacc idi. Yüz yirmi bin'e aşkın insan peygamberle birlikteydiler.

Hepsi zilhacce ayının 18.günü "Cuhfa" denilen yerde "Gadir-i Hum" adındaki bölgeye vardıklarında peygamber (s.a.v) kervanların durmaları için emir verdi. Resulullah'ın emriyle herkes o sıcak havada durarak kendi kendilerine "her halde önemli bir durum var" diye düşünüyorlardı. Onların zannettikleri gibi gerçekten de bu konu çok önemli bir haberd.

Rasulullah için develerin cihazından oluşan bir minber hazırladılar ve haberciler peygamberin sözlerini tüm halkın işitmesi için halkın arasında tekrarlamakla görevlendirildiler.

Peygamber, ashabı onun etrafını çevirmiş bir halde iken yakına gelerek söz konusu yerin üzerine çıkarak şöyle buyurdu;

"Ey halk! ben peygamberlik görevimi yerine getirerek gücüm yettiğince çalıştım. Biliniz ki kendimden sonrakiler için iki değerli şey bırakıyorum ki bu ikisi birbirinden hiç bir zaman ayrılmazlar;

1- Allah'ın kitabı.

2- Ehli Beytim.

Daha sonra herkesin görmesi için Hz.Ali(as)'ın elini bir bayrak gibi kaldırarak şöyle buyurdu;

"Ben kimin mevlası isem bilsin ki Ali'de onun mevlasıdır. Allahım! Ali'ye dost olana dost, düşman olan düşman ol. Ona yardım edene yardım et. Onunla savaşına düşman ol. Ey burada bulunan müslümanlar burada olmayanlara sözlerimi ulaştırın, inşaallah dinleyipte kabul ederler."

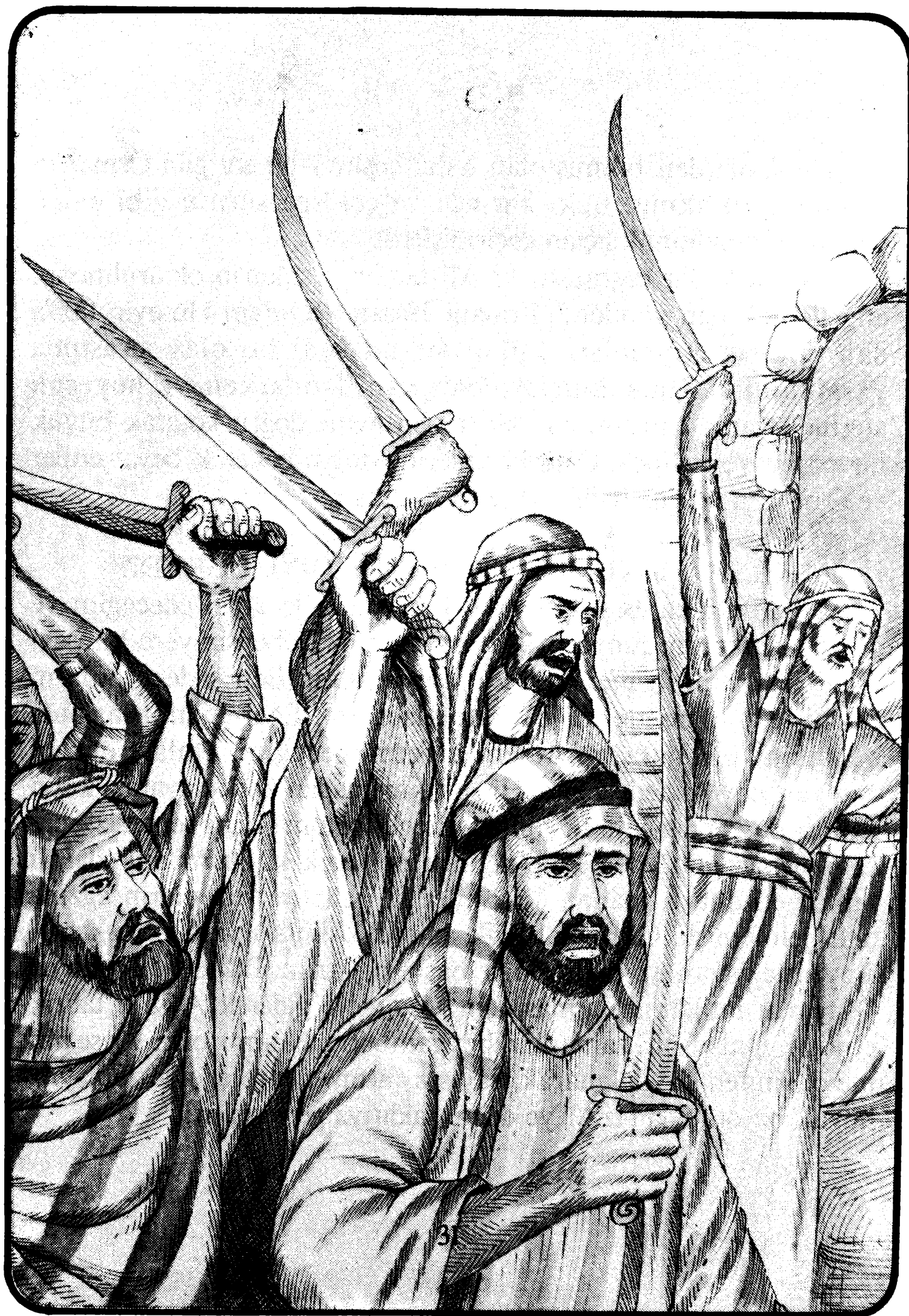
ALİ(A.S)'IN HALİFE SEÇİLMESİ:

Kudret, makam ve mevkilere varmak için islam'ı kabul eden ve kendilerini peygamberle birlikteymiş gibi gösteren fırsatçılar, halifeliği "Beni Haşim" soyundan almak için gizli toplantılar düzenliyorlardı.

Onlar planlarını uygulamak için sabırsızlanıyor ve uygun bir fırsat arıyorlardı. Çünkü onlar karşılarındaki şahsın islam'a olan hizmetlerinin herkesçe bilindiğini, peygamberin O'nun hakkında tavsiyelerde bulunduğunu özellikle de "Gadir-i Hum" günü herkesi O'na biat etmeğe çağırdığını biliyorlardı. Peygamberin ölümünden sonra planlar arka arkaya uygulanma safhasına konulmuştu bile. Öyleki, Ali(a.s) yalnız başına bırakılarak o yüce insanı susturmak zorunda bırakmışlardı. Çünkü o sadece islam için endişeleniyor, makam ve mevkiye yönelmiyordu. Eğer sorunu kılıçla halletmeye kalkışsa düşmanlarının istediği olacaktı. Yani islamdan hiçbir eser kalmayacaktı.

Ali ve Fatıma(a.s)'ın bu olaylara karşı sessizliği, önceki fırsatçıların fesad ve başıboşluğu ile özellikle de Osman'ın hükümetine sızmış olan Emevi devlet adamlarının görevlerini kötüye kullanmaları ve adaletsizce davranmaları halkı aydınlatmış, herkes islam hilafetinin siyasetmedarların elinde bir oyuncak haline geldiğini, Allah ve Rəsulunun isteğinin bunun dışında olduğunu anlamıştı.

Sonunda halkın rahatsızlığı doruğa ulaşarak, inkılâp kıvılcımı halk kitlelerinin kalbinde alev almağa başlamıştı.

Yapılanlardan bıkmış olan halk, coşkun bir sel gibi Osman'ın evine doğru akmış, tıpkı karınca ve çekirge sürüsü gibi evine saldırarak kendisini kılıçtan geçirmişlerdi.

Halk o kadar coşmuştu ki Ali (as)'ın, Osman'ın öldürülmesini engellemek için gönderdiği imam Hasan ve imam Hüseyin (as)'a dahi aldırış etmemişti. İmam Hasan (a.s) bu olay sırasında yaralanmıştı. Halk kılıçlarından kan damlarken ve heyecan ateşinde yanıp tutuşurken, Ali (as)'ın evine doğru koşarak büyük bir coşku ve sevinçle O'nu kendilerine doğru çekerek beyat ettiler ve O'nu kendilerine halife ve rehber sectiler.

ALİ(AS)IN HÜKÜMETİ NİÇİN YENİLGİYE UĞRADI?:

Ali(as) halka, beyat anında "Ben hakk ile amel edeceğim ve dinimi kimsenin dünyasına satmayacağım. Sebepsiz yere kimseyi çeşitli makam ve mevkilere atamıyacağım. Ben sadece onların geçmişteki hizmetlerini dikkate alacağım. Eğer memurlarımda herhangi bir hata görürsem affetmeyeceğim. Onları derhal görevlerinden azledeceğim. Hiç bir kınamadan korkmayarak, kesin kararlı davranacağım. Beytülmalı kendi oğluma dahi sebepsiz yere dağıtmayacağım." demesine rağmen ne yazık ki Hz.Ali'nin adaletli hükümeti dünya malına düşkünler ile rahatını sevenlerin ağzına tatlı gelmemişti. Onlar daha ilk adımda Ali(as)'ı yalnız bırakarak, aleyhine isyanlar çıkarmağa başlamışlardı. Talha ve Zübeyir Osman'ın intikamını alması için Medine'ye giderek Ayşe'yi tahrik etmişti. Onlar bir zamanlar peygamberin hanımı olan Ayşe'nin mevkisinden faydalanarak, sayısız insanı çevrelerinde toplayıp, büyük bir orduyla Hz.Ali'ye doğru saldırıya geçmişlerdi.

Çünkü onlar cahillere "Osman'ın katilinin Ali olduğunu söylemişlerdi. Ve bu olay sonucunda müslümanlardan binlercesinin kanı dökülmüş ve suç, Ali (a.s)'ın üzerine atılmıştı. Bu olayın ardından Ali(as) tarafından görevinden azledilen kurnaz ve hileci "Muaviye" bu fırsattan istifade etmek için ortamı müsaid görünce Şam'da başkaldırarak Hz. Ali (as)'a karşı savaş ilan etti.

Bu savaşlar Ali (a.s)'ın ordusunda "Hariciler" adlı bir grup oluşuncaya dek devam etti. Bu grup ne Ali(as) ne "Muaviye ve ne de Amr bin As"ı halifelğe layık görmüyordu. Onlar: "hüküm yalnızca Allahındır." şiarı ile ayaklanma ve isyana başvurmak istiyorlardı. Sonunda Ali(as)ı şehid etmişlerdi. Ama Muaviye ve Amr bin As'ı öldürmeği başaramamışlardı. Böylece Ali (a.s)'ın hükümeti yenilgiye uğrayarak kendi adaletinin kurbanı olmuştu. Yani eğer Ali (as) tıpkı Muaviye gibi hile ile hükümet etseydi, kimsenin O'nu öldürmesi söz konusu olmayacaktı.

HZALİ(AS)'IN ŞEHADETI

"Nehrivan" savaşından sonra "Hariciler" den bir grup Mekke'de her gün toplantılar düzenleyerek, Nehrevan'daki ölülerine ağlıyorlardı. Bir gün kendi aralarında şöyle dediler; "Oturarak ağlamanın bir yararı yok. İslami hükümeti yıkarak kardeşlerimizi öldüren adamları ortadan kaldıralım. Bu üç kişide: Ali, Muaviye ve Amr bin As"dır. Bu üç kişiyi öldürmek için gönüllü istediler. "İbn Mülcem" ayağa kalkarak; Ben Ali'yi öldüreceğim. "Amr bin Bekri Temim-i" bende Amr bin As'ı öldüreceğim" dedi:

Her üç kişi yemin ederek mübarek Ramazan ayının 19.günü planlarını uygulama günü olarak seçtiler. Her üçü de kararlaştırılan günü beklemek için görev yerlerine doğru hareket ettiler. Ne yazık ki o iki kişi işlerini başaramamış ama "İbni Mülcem" başarıya ulaşmıştı.

"İbn Mülcem" Küfe'ye gelerek Ali (a.s)'ın düşmanlarıyla ilişki kurup "Ramazan" ayının 19. gününe dek onların evinde kalmıştı.

Bir gün Ali(a.s) Küfe sokaklarından birinde onunla karşılaştığında O, saklanmağa çalıştı. Ali(a.s) O'na; "ne için Küfe'ye geldiğini biliyorum" diye buyurdu.

Bu sözleri duyan ibni Mülcem'in vücudunu korku kaplamış ve, ayakları titremeye başlamıştı. Ali (a.s)'a şöyle dedi; Öyleyse ey Ali beni öldürmeleri, hapse atmaları veya sürgüne göndermelerini emret.

Ali(a.s) ona doğru bakarak şöyle dedi: "Bu üç öneriden herbirini senin hakkında uygulayabilirim. Ama islam, öldürme ve cinayetten önceki kisası reva görmez, belki kararından dönersin diye seni serbest bırakmak zorundayım."

Sonunda hicri 40.yılın Ramazan ayının 19.günü ibn-i Mülcem, namazda secde halinde bulunan Hz.Ali (a.s)'ın başına zehirli bir hançer saplamıştı. Böylece takva ve iman dağını yıkıp Hz.Ali (a.s)ı şehid ederek İslam dünyasını yasa boğmuştu. Ali(a.s)ın mihraptaki; **"Vallahi artık kurtuldum"** sesinin ardından melek Cebrail'in sesi yükseldi. **"Vallahi hidayet sütunları yıkıldı ve Ali şehid edildi."** Halk evlerinden çıkarak Ali(a.s)ın katilini yakalayıp imam Hasan-ı Mücteba(a.s)a teslim ettiler ve imamın yaralı bedenini evine götürdüler.

İmam, oğlu Hasan'a şöyle buyurdu; 'Ey oğlum! Benim katilim olan ve sizin elinizde olan bu adama yemek ve su veriniz, onu serbest bırakmayın. Eğer yaşarsam ona ne yapacağımı biliyorum ama eğer ölürsem bir kılıç darbesinden fazla ona vurmayın.'

Ama ne yazık ki Ali(as) bu ümmet için daha fazla kalmadı. Ve Ramazan ayının 21.inde 63 yaşında iken dünya'ya gözlerini kapadı. Onun pâk vücudu gizlice Necef-i Eşref'te toprağa verildi.

İMAMDAN KISA SÖZLER:

1. Mümin gibi görünen cahillerden çekininiz. Çünkü onlar Allah'tan korkmayan kimselerdir.
2. Vallahi beni müminden başkası sevmez ve münafıktan başkası bana düşmanlık etmez.
3. Dünya'dan yararlanınız! Dünya'dan en iyi yararlanma şekli günden gün korunmaktır.
4. Allah katında namazdan daha hayırlı bir iş yoktur.
5. Müslüman müslümanın aynasıdır. Eğer bir müslümanda hata görürseniz iyilikle ona nasihat ve kılavuzluk ediniz.

İMAM(AS)IN KİMLİĞİ:

Adı: Ali

Lakabı: Emirülmü'minin

Künyesi: Ebul Hasan

Doğumu: Hicretten 23 yıl önce

Halifeliği: Hicretten 35 yıl sonra

Halifelik süresi: 5 yıl

Ömrü: 63 yıl

Şehadeti: Hicri 40. yılda Haricilerden "İbni Mülcem" adlı bir şahıs tarafından.

Defnedildiği yer: Irak — "Necef" şehri.

AŞAĞIDAKİ SORULARA DİKKATLE CEVAP VERİNİZ:

1. Ali(as) niçin Kâbede doğdu?
2. Peygamberimiz Ali(as) hakkında ashabına ne dedi?
3. Ali(as) niçin düşmanının göğsünün üzerinden doğrularak o an onu öldürmedi.?
4. Ali(as)ın önemli sıfatları nelerdir?
5. Tarihteki Gadir-i Hum mevzusunu nasıl değerlendiriyorsunuz?